

[Ib Christensen]

regeringen nu omsider bebuder et forslag på dette område. Men også her må jeg sige, at det ville have været ønskeligt, om ministeren havde taget sin økonomiske lærdom mere ad notam, for så ville han have reageret i konsekvens heraf. Det er nemlig ikke særlig genialt at lægge en beskatning i salgsleddet, fordi den bliver overvæltet og virker prisfordyrende; det rigtige er en løbende beskatning på jord og fast ejendom. Hvis man skal have det også på fast ejendom, da i form af bygningsskatter, men i hvert fald i form af en løbende afgift. Her siger vi for vores vedkommende en jordleje eller grundskyld. At det må være rigtigt at bruge dette princip, siger økonomerne også, det ved skatte- og afgiftsministeren udmærket, og alligevel kommer man, til trods for de uheldige erfaringer, man har haft med kapitalvindingskatteproblematikken på landbrugets område, frem med tanker om at udvide dette kapitalvindingsskatteprincip til parcelhusområdet, med den enorme politiske reaktion, der vil komme. Vi ved, hvordan det har været på landbrugsområdet, hvor man gang på gang har måttet ændre denne kapitalvindingsskat, fordi den virker urimeligt, og fordi presset har været enormt, sådan at det beløbsmæssigt næsten ikke batter noget på de offentlige budgetter. Noget tilsvarende vil meget sandsynligt ske på det her område.

Man løber ind i at anfægte folks bolig-mæssige tryghed, fordi mange ikke rigtig kan se det rimelige i, at det offentlige indsætter en prioritet – det åbnes der jo mulighed for – i deres huse, blot fordi de skal flytte. Derfor virker beskatningen også som en skat på flytning, selv om der er en mulighed for, at den kan svares på den måde, at der indsættes en offentlig prioritet.

Derfor mener vi ikke alene ud fra ideologiske, principielle og politiske, men også ud fra rent hensigtsmæssige grunde, for at få befolkningen til at acceptere indgreb på dette område, at det ikke er særlig kløgtigt af regeringen at gribe problematikken an på denne måde i stedet for at bygge på den grundbeskatning, som vi har her i landet, og udvide den konsekvent.

I det hele taget må man nok sige, at selv om udspillet i nogle henseender er politisk modigt, kunne man godt, når det nu er i form af en redegørelse og ikke i form af konkrete forslag, have ønsket sig større visioner.

Det, vi i retsforbundet har overvejelser om, er f. eks. dette, at man kunne tænke sig indkomstskatten afløst af en egentlig kildeartsbeskatning, der ville gøre hele indkomstskattesystemet uendelig langt mere administrativt praktikabelt.

Både provenumæssigt og ud fra et fordelingspolitisk synspunkt ville der være dækning for en sådan proportional definitiv kildeartsbeskatning, hvis den blev ledsaget af en jordreform eller noget, der svarer til den jordreform, som retsforbundet har stillet forslag om. Og kombinerer man så det med de spareforslag, som vi har stillet, anstiller det nogle visioner og nogle perspektiver, som er uendelig langt videre rækkende end det, regeringen her har lagt op til, som både socialt er rimeligere, som administrationsmæssigt er enklere, og som har nogle gavnlige virkninger ikke mindst for samfundsøkonomien, inflationsbekæmpelsen osv.

Med disse kritiske betragtninger, som altså både indeholder ris og ros, vil jeg sige, at vi naturligvis er glade for forslaget om, at man forhøjer personfradraget og forlænger proportionalsskattestrækket, og at vi gerne vil medvirke til finansieringen heraf. Vi så selvfølgelig gerne, at man i stedet for et nogenlunde uændret provenu fik en egentlig skattelettelse, men uanset at dette ikke er tilfældet i det oplæg, der ligger her, vil vi selvfølgelig under alle omstændigheder gerne medvirke til rimelige forenklinger ud fra administrative hensyn og ud fra fordelingspolitiske hensyn en rimeligere fordeling af indkomstskattebyrden, når den nu er så stor, som den er.

De gode ting kan vi altså tiltræde i forslaget, men som jeg nævnte i min indledning, er der andre ting, vi har nogle temmelig væsentlige indvendinger imod, indvendinger, som i øvrigt i væsentlig udstrækning er harmonerende med de indvendinger, som er kommet fra en række uafhængige økonomers side, og som man her i Folketinget gjorde klogt i at lægge sig på sinde. Hvis man synes, at de ting, som disse økonomer siger, er upopulære, burde man se en pædagogisk opgave i at forklare nødvendigheden af, at man gennemfører en sådan politik, i stedet for at bøje sig af politisk og opportunt hensyn for fordomme eller for borgerlige interessers ønske om at bevare privilegier på det ene eller på det andet område.